

D'on et ve, oh vila, el teu encant?

Oh Vila, arxiu de tradicions pures,
nimfa que banyes en dos rius tos peus,
saltes pujols, t'estens i no et detures,
tot abraçant masies i conreus.

Rumbeges pergamins de noble història
malgrat t'exornis amb modernitat;
antics llorers no t'han encarcerat,
que amb nous afanys vols conquerir més glòria.

Gelosa com qui més dels teus costums,
de culta i d'assenyada bé presums, d'alegre,
de festosa i de feinera.

D'on treus la gràcia del teu encís?
Digue'm d'on ve l'encant del teu somrís?
M'ho dius amb un sol mot; ROCAPREVERA.

Joan Castells i Casas, *Torellonenques*, Autor-Editor, Torelló, 1972, p.9.